

Деветдесет и първа глава

Монти Кол, след като настанява Иво Жупан на една седалка и го стяга с предпазните колани, заема пилотското място и подканва останалите да се настанят.

Драгица пита:

- И сега накъде?

- Връщаме се в базата на влечугите. В хотел няма да е по-безопасно.

Миро се плесва по челото:

- Нетбука ми остана в офиса.

- Няма проблем – казва Монти Кол. - Ще минем да го вземем.

- Ако не е пълно с полиция – клати глава Миро.

- Ще проверя първо – Монти Кол докосва екрана пред себе си. - Чисто е. Полицаяте са наоколо, но вътре няма жива душа.

- Нали трябва да минем покрай тях? - пита Миро.

- В клуба минахме ли покрай полицаи? - смее се Монти Кол.

- Добре, изпрати ме там, за да си взема нещата – ободрява се Миро.

- Ще се приближа и тогава, защото няма с какво да се прицеля – обяснява Монти Кол. - Нетбука ти е изключен и не мога да получа точните координати.

- Джиесемът ми е включен – сеща се Миро.

- Това е друга работа – кимва Монти Кол и докосва екрана пред себе си. - Добре, откривам го. Пригответи се.

Миро се озовава в офиса си. Наоколо хаосът е още по-голям от преди. Няма стол или маса на краката си, всичко е съборено. Под купища листи, речници и други

книги и папки Миро успява да открие нетбука си. След малко намира и джиесема си. В момента, когато си мисли как да каже на Монти Кол, че е готов, се озовава на борда на совалката.

- Много си бърз! - възкликва Миро.

- Вече влизаха, нямаше време да чакам – казва

Монти Кол.

- Взех каквото трябва – Миро показва нетбука и джиесема. - Някой беше ровил отново, но чудно, че не са ги взели.

- Това показва колко са били интелигентни – махва с ръка Монти Кол.

- А може да не им трябват тези работи – обажда се Физор Апс. - Търсели са нещо друго.

- Оръжие, пари, дрога – изрежда Драгица. - Едва ли...

- Не – категоричен е Монти Кол, - търсели са извънземни технологии. Трябвало е да отворят нетбука.

- Откъде знаеш, че извънземни технологии са търсели – гледа го с недоумение Миро.

- Улових разговорите им преди малко – обяснява Монти Кол. - А моите хора в полицията ми съобщиха същото.

- Твоите хора? - не разбира Миро.

- Ами да – потвърждава Монти Кол, - нали знаеш, бойни другари.

- И ти си им казал, че си извънземен? - пита

Драгица.

- Нямах избор – вдига рамене Монти Кол. - Наложих се да играя с открити карти.

- И не те пратиха в лудницата? - пак пита Драгица.

- Намериха доста устройства в апартамента ми и направихме сделка – подарих им ги, а те си мълчат –

обяснява Монти Кол.

- Какви устройства – пита Миро.

- Според тукашната класификация – извънземни, а според тази на Мундо Майс – за осъществяване на контрол – продължи да обяснява Монти Кол.

- На какъв контрол? - чуди се Миро.

- Следене, подслушване, видеонаблюдение, майндконтрол – изрежда Монти Кол.

- Майндконтрол? - пита Драгица. - Това не е ли забранено и на Мундо Майс?

- Не е – отговаря Монти Кол, - питай Физор Апс.

- Забранен е – казва Физор Апс, - но никой не го спира. Всеки може да се сдобие с такава технология. Ако те хванат, че притежаваш устройство за майндконтрол, ще ти го конфискуват и най-много да те глобят. Никой досега не е наказан, както е предвидено от закона.

- И какво е предвидено – пита Миро.

- Затвор от десет до двацет години – отговаря Физор Апс, - с каторжен труд, обикновено в мините със силна руда.

- Това уран ли е? - чуди се Миро.

- Не – обяснява Монти Кол, - друга руда, която е далеч по-страшна от урана.

- Нима има такава? - недоумява Миро.

- В някои светове я има – казва Физор Апс. - Но на повечето места не се намира и затова е много скъпа. Урановата руда понякога върши работа, но не е толкова ефективна.

- Значи притежаването на устройство за майндконтрол по законите на Мундо Майс се наказва толкова тежко, а на практика се толерира? - чуди се Драгица.

- Да – потвърждава Монти Кол. - Дори не се пречи

на износа на такива устройства. На Земята вече е пълно с такива.

- А ти защо имаше? - пита Драгица.

- Дълга история – махва с ръка Монти Кол.

- Поскъси я малко – подканва го Драгица.

- Работех за една фирма – започва Монти Кол. - Не тази на Додранс, а на едни други влечуги. Те ми плащаха добре. След войната трудно можех да си намеря работа, а не ми се връщаше на Мундо Майс. На Алтре Мунс пък беше невъзможно да се върна. Чрез тази фирма се снабдих с легални документи и това беше основната причина да работя за тях. Никоя друга фирма на влечуги не осигуряваше такива документи и трябваше постоянно да се крия като нелегален. Та от тази фирма ми възложиха да се позанимая с някои известни личности и да ги моделирам.

- Да ги моделираш? - не разбира Драгица.

- Да ги препрограмирам – обяснява Монти Кол, - за да действат под диктат. Каквото им наредят господарите, това да вършат.

- И ти го правеше? - пита Драгица.

- Ами да, нали ми плащаха – отговаря Монти Кол. - И освен това, бяха гадняри, малко препрограмиране изобщо не им се отрази, останаха си същите, така че не съм им навредил.

- Защо „бяха“? - пита пак Драгица.

- Защото вече ги няма – казва Монти Кол. - Не успяха да изпълнят задачите си.

- Затова, че не изпълниха задачите си ли ги убиха или защото ги убиха не изпълниха задачите си? - чуди се Драгица.

- Не знам – вдига рамене Монти Кол. - Просто всички вече се мъртви.

- И ти носиш ли отговорност за това? - пита

Драгица.

- Не – отговаря Монти Кол, - много след като напуснах тази фирма им се случиха тези неща.

- А техниката защо беше у теб, нали си бил напуснал? - не разбира Драгица.

- Изобщо не водеха отчетност за тези устройства – обяснява Монти Кол. - Никой не си ги поиска обратно и аз си ги задържах.

- Това ми звучи много земно – казва Миро.

- Да-а – кима Монти Кол. - Светлинни години ни делят и събират...

- Ти си бил поет! - възкликва Драгица.

- Не – клати глава Монти Кол, - това го пише в нашата свещена книга.

